

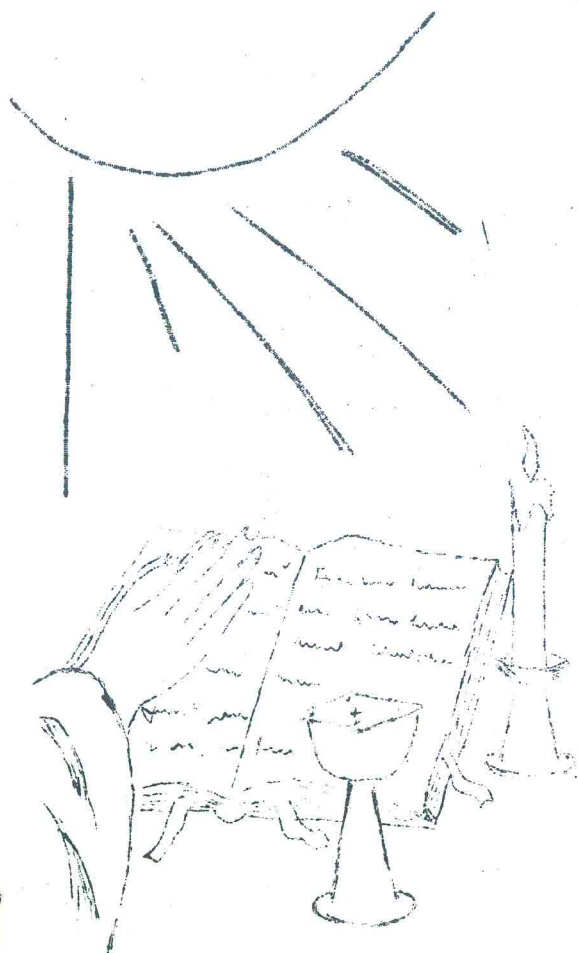
WORIZONTI

+++++ LIST ZA IZGRADNJU ŽUPSKOG ZAJEDNIŠTVA +++++

Godina III

Jul 1972.

Broj 10.

LAZAR IVAN KRMPOTIĆ

Svećeničko služenje

Poslijednjih godina veoma se mnogo govori, raspravlja i piše o svećeništvu. Padaju tu često veoma umjesne primjedbe, koje trebaju osvježiti evanđeoskiduh u tom vidu služenja Kristu, u zajednici - braće vjernika - u Crkvi. No, često se čuju i teške riječi o otuđenju, o nevjerodostojnosti, pa i gore frustracije. Teško je vjerovati, da su ovakve konstatacije djelo ljubavi prema Kristu i Crkvi dosljedne, da su plod Duha svetog. Dovoljno je samo prelistati koncilski dokumenat o službi i životu prezbitera, osobito drugo poglavlje koje govori o svećeničkim službama. Svećenik u službi Riječi. Ni jedan Koncil do sada nije toliko naglasio ovu uzvišenu svećeničku službu - navještati Božju Riječ i to u ras-

(Nastavak na 4. stranici)

Riječ glavnog urednika

Dragi čitatelji,

već prvi naslov u ovome broju govori vam o tome, da je gotovo cijeli broj posvećen uglavnom jednoj temi - svećenstvu. Postoji za to više razloga: mlade Mise u Hajskoj, deset godina misništva našeg župnika (odgovornog urednika „Horizonta“)...

No, i pored toga nismo zaboravili ni i postaviti naše stalne rubrike, kao npr.: „Naše teme“, „Pjesnički kutak“, „Kutak za enigmatike“ i dr. Naprotiv, u ovom broju uveli smo jednu novu, vašu rubriku. Sam naziv, „Pišite nam čitatelji“, govori o tome da ma erijale pripremate i uređujete vi sami. U ovome broju objavljujemo pismo jedne majke, koja se prva, (i zato joj hvala), odzvala našim molbama za suradnju. Ovo pismo povratilo je naše povjerenje u svijest čitatelja o potrebi svestrane suradnje pri izdavanju lista sa zadacima kao što je naša (izgradnja zajedništva), i baš zato vjerujemo da ova rubrika neće ostati samo pokušaj, nego stvarnost koja će se nastavljati iz broja u broj sa svakodnevnim temama o kojima ćete nam pisati. Gospodi, svi još jednom velike hvala, a vama koji se tek pripremate da nam nešto napišete, unaprijed od srca zahvaljujemo.

Do sljedećeg broja, do novog pisanja, srdačno vas pozdravlja

vaš
Urednik

A főszerkesztő szava

Kedves olvasóink!

E számunk első cikkéből már látható, hogy az egész lap föléa egy témának van szentelve: a papságnak. Több oka van ennek: a vájri-kai Újmisék, lelkipásztorunk (egyben lapunk felelős szerkesztője), tízéves papi szolgálata...

Emellett azért nem maradtak ki lapunk állandó rovatai sem, mint pl. "Nőc teme", "Pjesnički kutak", "Kutak za enigmatu" és mások. Sőt e számunkban egy új rovat is indul: elnevezése "Olvasóink levelei", arrólról, hogy ezt a rovatot magatok írjátok, rendezitek. Ebben a számban egy anya levelét tesszük közzé, aki elsőnek jelentkezett (amiért költésük vagyunk neki). Ez a levél elsőnek igazolja az olvasók megértésébe és tudatába vetett bizalmunkat. Közreműködésével hozzájárul célunk megvalósításához - a közösség képzéséhez. Reméljük hogy ez a rovat nem marad csupán próbálkozás, hanem valóssággá válik, és ezután mind többen jelentkeztek különböző témákkal. Amának ezért meggyőzött költés közösséget, melyek pedig, akik ezután jelentkeztek, előre köszönjük közreműködésüket.

A következő számig-fogyasztók részleges üdvözlésem.

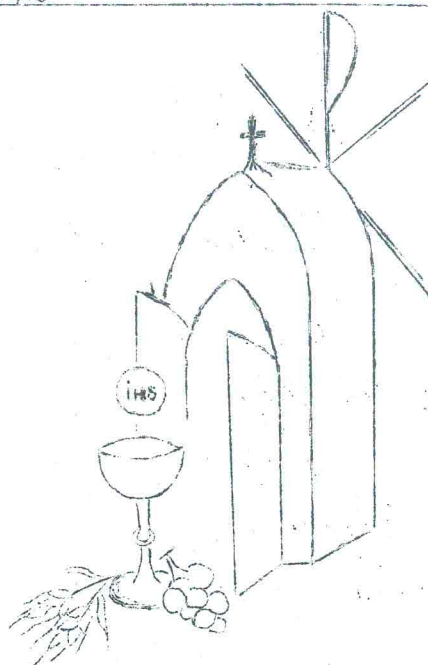
a főszerkesztő

ponima od osobnog uvjeravanja do evangelizacije putem sredstava najšireg društvenog saobracaja.

Naglasimo sa druge strane glad i potrebu suvremenoga čovjeka za Božjom Riječi. Ona je jedino sredstvo, koje ovoga čovjeka može dići iz stanja u kojem se nalazi. Materializacija i tehnicizacija je osiromašila čovjeka, snizivši ga na razinu sredstva. Čovjek je svakim danom umorniji. Sve je manje elana i životne snage u njemu. Upravo zbog toga taj čovjek traži različite izlaze koji ga još više ne samo ponižavaju, nego i razaraju, (droge, alkohol...). A Riječ je Božja tako moćna da tom čovjeku donese smisao, i time vrati optimizam i radost. To je prva svećenikova zadaća.

Veoma smiješno djeluje kada se taj navjestitelj života i Vesele Vijesti zaustavlja pred malim sitnim zaprekama. Nije li se tu dogodilo skretanje sa bitnog na manje bitno? Ili, možda još jedantehi propust - manjak molitve i razmatranja. O ovom poslijednjem se relativno malo piše i razmišlja, iako su koncilski dokumenti puni poticaja na molitvu i temeljito razmatranje. Jer, čini se ako svećenik razmišlja o velikim tajnama naše sv. vjere i uvjeren je u njihovu životodavnu i životonosnu snagu, zar se tada može zatvoriti u svoje osobne probleme?

Kada je pak riječ o svećeniku kao djelitelju Božjih Tajni (gdje je nezamjenljiv), Koncil nema dovoljno jakih izraza da te zadaće stavi svećeniku na srce. Dok euharistijski sastanak, sa svećenikom na čelu, Koncil naziva "središtem zajednice vjernika" (PO-5) koja u Misi, prikazujući Ocu Kristovu žrtvu, i sama svoj život prinosi Kristu, kao žrtvu. Kada posmatramo suvremenog čovjeka u njegovoj svakidašnjici vidimo, kako upravo te svete Kristove Tajne, dolaze kao pravi lijek na njegove ljute rane. Što je u stanju spriječiti tu atomizaciju društva? Nije li baš Krist, tj. Crkva, ono što može tom čovjeku vratiti tu izgublenu di-

A papi szolgálót

Az utóbbi időben igen sok szó hangzik el a papságról. Hallani ilyenkor igen sok helyénvaló megjegyzést, melyeknek fel kell frissíteniök az evangéliumi szellemeit Krisztus szolgálatában, a testvér hívők közösségében, az Egyházban. Azonban elhangzik sok nehéz szó is, az elidegenedésről, a megbizhatatlanságról. Nehéz elhinni, hogy az ilyen megállapítások helyénvalóak és hogy Krisztus és az Egyház iránti szeretet szülte őket, hogy a Szentlélek szüleményei. E-lég csak fellapozni a zsinati okmányokat a pap életéről és hivatásáról, főleg a második fejezetet, amely a papi hivatásokról szól. A pap az Ige szolgálója.

Eddig még egy zsinat sem hangzóttatta ennyire ezt a magasztalt papi hivatást - hirdetni Isten Igéjét a személyes meggyőződéstől a társadalmi közlekedés legelterjedtebb eszközeiig. Másrészt tegyük hangsúlyt a mai ember szükségére az Isten Szava iránt. Ez az egyetlen eszköz amely ezt az embert fel tudja emelni mai helyzetéből. A materializáció és a technológia szegénnyé tette az embert, leala-

menzije? Što se efikasnije može o duprijeti velikom egoizmu, od pri manja i svjesnog sudjelovanja u najvećoj tajni Kristove Ljubavi, u Euharistiji? Ne bi li dubokom vjekom doživljena, ispovjed bila daleko djelotvornija od beskrajnih psihoanalitičkih postupaka? Kakve ga li službenja! Kakve li zadaće! Zar se onda može govoriti o otuđenju, o frustraciji? Može se govoriti o površnosti, o bolesnoj hipnozi, o ljudskim manjkavostima koje ne manjkaju ni Narodu Božjem.

Trecu zadaću koju Koncil stavlja svećeniku jest odgoj vjernika - pojednaca i zajednice kao cjeline. Svećenikova je sveta zadaća raditi na solidnoj izgradnji pojednaca od onih najmlađih, preko mladeži, i onih u muževnoj dobi, do onih čije su sjene već dobrano izdužile. Kada k tome dodamo brigu za siromašne i slabe, pa svjedochanstva onima, koji ili još Krista ne poznaju, ili nisu s njim u punom jedinstvu, te brigu oko redovnika - muških i ženskih, imamo cijeli spektrum zadaća koje su u stanju do u detalje ispuniti život, ne samo prosječnoga, nego i genijalnoga svećenika.

Najhitniji zadatak svećenika je da se što prije oslobodi od svih onih ne-svećeničkih poslova koje mu je vrijeme nanijelo u blaštinu, da bi se mogao posvetiti toj velikoj misiji, tom svom velikom služanju braći ljudima po Kristu i radi Krista afirmirajući kraljevstvo njegovo u ovom vremenu i prostoru. Blago onomu koji to može razumjeti, "No to je dano samo malenima" (Mt 11,25) a skriveno od mudrih i umnih. Samo krećki i ponizni mogu doći pokoja svojih srdaca, noseći sa svetim žarom Njegov "slatki jaram" i lake breme.

osvojivši ga az eszkoa fokára. (Külömbözö kihasználások, az életszínvonal szolgálatosa minden eszközzel). Az ember napról napra fáradtabb, egyre kevesebb benne a lendület, az életerő, éppen ezért az ember mindenféle kiutat keres ebből a helyzetből amely újból nemcsak hogy lealázna, hanem testileg és lelkileg szőszesint rombolja (a kábitőszerek, szeszszitalok stb.). Az Isten szava pedig olyan hatalmas, hogy az embernek megmutatja élete értelmét, és ezzel új optimizmussal és ökömmel tölti el. És ez a pap legfőbb feladata. Igen nevéteőszesen hat nikor ez az Élet és Örömhír hirdetője megterpaa egy kis akadály előtt. Nem lenne-e itt helyőnvaló szót. Pál "Jaj nekem ha nem hirdetem az Évangéliumot"- jelszava? Nem eléérés-e ez a fontostól a kevésbbé fontos felé? Vagy, sőt az ina és elmélködés hiánya lenne? Ez utóbbiról igen keveset lehet hallani, ha bár a zsinati rendelatek inára buzditanak. Mert ha a pap a hit igazságairól elmélködik, és bizik életadó erejükben, nem zárkóznak saját személyi problémáinak burkába.

A pap Isten titkait osztó szerepéről tárgyalva a Zsinat nem talált elég erőteljes kifejezést hogy ezt a feladatot lelkipásztoralnak szivére kösse. Az Eucharisztikus gyülekezést a Zsinat a hívőközösség középpontjának nevezi a pappal az élen, majd hozzáfeszti, hogy a szentmisében, Krisztus áldozatát mutatván be az Atyának, a saját életét is áldozatként ajánlja Krisztusnak.

A mai ember mindennapi életét szemlélve megfigyelhetjük, hogy éppen ezek a Krisztus szent titkait, melyeket ő maga bizott az Egyháza és a papra, hiányoznak a mai ember nevésebeire. Mi állithatja meg a társadalom ilyenféle automatizációját? Nem-e éppen a kereszt illelve az Egyház az amely majd visszahadja ember az embernek életét? Nérvet? Mi állhat ellen hathatószabban a nagynérvetők egoizmusnak, mint Krisztus legnagyobb titka, az eucharisz-

(folytatása a II. oldalon)

RAZGOVARALI SMO SA

mladomisnicima

IVANOM I STJEPANOM

Posredstvom župnika saznali smo da će bogoslovi Stjepan BOŠNJAK i Ivan SABATKAI u nedjelju, 2. VII u vajskoj biti zaređeni za zvanje svećenika. Istoga dana oni su služili i svoju prvu sv. Misu.

Kako je ovaj naš broj posvećen svećeništvu, odlučili smo da sa njima porazgovaramo, te Vas tako bolje upoznamo sa njima, njihovim željama i odlukama, što i donosimo.

STJEPAN BOŠNJAK - rođen je u Vajskoj. Poslije završene osmogodišnje škole napušta rodno mjesto i odlazi u Zagreb u sjemenište. Nakon godinu dana provedene u Zagrebu, prelazi u Suboticu gdje nastavlja drugi razred u novootvorenom sjemeništu. Poslije četvrtog razreda odlazi na studije u Đakovo. Po završetku studija biva zaređen za svećenika 2. VII ove godine u Vajskoj.

IVAN SABATKAI - rođen je također u Vajskoj. Poslije svršene osmogodišnje škole u rodnom mjestu, odlazi u Suboticu u sjemenište. Poslije četvrtog razreda prelazi u Zagreb na bogosloviju, a kada je položio sve ispite, zajedno sa kolegom Bošnjakom zaređen je u Vajskoj.

HORIZONTI:

Što Vas je potaklo na to da počnete razmišljati o zvanju svećenika, i što je bilo presudno da se na to definitivno odlučite?

IVAN:

Iako razmišljam o mnogim stvarima, o tome nisam razmišljao. Molio jesam, ali razmišljao nisam. Da sam razmišljao, možda se nikada ne bih odlučio postati svećenikom. Ni apostoli nisu razmišljali kada ih je Krist pozvao, (to je malo čudno, ali istiniti), - pa ni starozavjetni proroci. Čuo sam poziv i njemu sam se odazvao, a da to protumačim, mislim da ne mogu. Naš razum je preslab da bi mogao definirati taj poziv, te motive koji pokreću ljude na tako značajan korak, korak ka svećeniku. Vjerujem da je to dano Odozgo. "Vjetar puše gdje god hoće. Čuješ mu šum, ali ne znaš ni odakle dolazi ni kamo ide. Tako je sa svakim koji je rođen od Duha." (Iv. 3,8). Konačno, Krist je rekao da nismo izabrali mi Njega, nego On nas!

STJEPAN:

Ja moram početi takoreći iz početka, još od malih nogu. Svaki čovjek kada je mali, oduševi se nečim. Tako sam se ja oduševio postati pilo-

tom. Možda malo neobično. No, uistinu sam se divio tim junacima, (pilotima), što imaju smjelosti tako visoko letjeti, i čvrsto sam odlučio postati pilot. Alá, kasnije, došao je najradosniji dan moga života - prva Pričest. Dok sam, po prvi put, primao Spasitelja, u svoje srce, rekao sam Mu sve što mi je bilo na duši. On mi je samo rekao: "Mladi prijatelju, bi li htio poći putem mojim?" Ostao sam malo zbunjen, jer to se kosilo s mojim planovima. Iz dana u dan taj glas u mojoj duši postajao je sve jači. Nikom o tome nisam govorio. Postao sam ministrant, i tako bio još bliže Kristu. Služio sam svećeniku kod oltara, i bliže upoznao divni život svećenika sjedinjenog s Kristom kod Euharistijske žrtve. Naprosto sam se oduševio.

Konačno sam se odlučio, i svoju odluku saopćio svojim roditeljima. Od tada sam vidjao majku da mnogo moli. Znao sam, majka zahvaljuje Bogu, što je pozvao baš njenog sina!

"HORIZONTI":

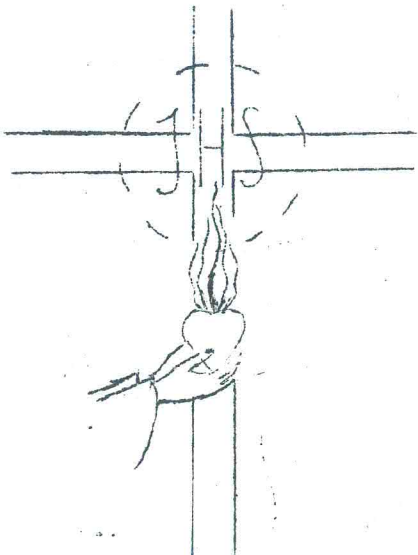
Vidim, obojica stavljate akcenat na molitvu.

S.: Svakako. Moja molitva Gospođinu bila je kao dvosjekli mač, što je odbijao sve neprijatelje moga zvanja. Glas koji me je na prvoj sv. Pričesti pozvao, pratio me je kroz, često, težak, mukotrpan život. U meni ga je zadržavala samo molitva; moja, mojih roditelja, rodjaka, prijatelja, znanaca, a vjerujem i molitva mnogih koje ne poznajem, a molili su za svećenička zvanja.

"HORIZONTI":

U pokoncilsko doba sve više se naglašava da je svećeništvo - služenje. Kako vi shvatate to služenje?

I.: Pa tako kao što ga je shvaćala tradicija, i kao što ga shvaća II. Vatikanski sabor: naviještati Riječ Božju, dijeliti Sakramente, a osobito slaviti Euharistiju, poučavati ljude u liturgiji, odgajati vjernike za kršćansku zrelost, brigu oko mladeži, obitelji, briga za bolesne i siromašne, zatim dobar odnos prema biskupu i ostalim svećenicima, kao i laicima, itd.

Mislim da tu ne treba mnogo mudrovati, "nego činiti sve zajednički". Budući da nije važno toliko da smo došli do jedne najbolje ideje, koliko je važno da svi tu ideju provodimo složno u djelo.

S.: U vašoj župi sigurno ima bolesnika. Mnogi su od vas sigurno iskusili što znači služiti bolesnika. Možda je netko bio kućna pomoćnica, i opet ona zna što znači služiti gospodara. Često je to vrlo težak posao. Eto vidite, mladi prijatelji, tako svećenik mora biti sluga svima koji ga trebaju. Njemu ne smije biti teško dići se od stola i primiti vjernika, te s njime porazgovoriti. Ne smije mu biti teško, pa bilo to i u pola noći, otići k bolesniku kada ga pozovu. Sve to pada svećeniku u dužnost, ali ako radi s radošću, služi Gospođinu s veseljem.

Znam da je to teško, i da su moje riječi preidealno postavljene teze, ali ja mislim da takvoga svećenika svaki vjernik zamišlja. On mora biti dostupan svakome, mora imati riječ kako za bogataša, tako i za siromaha. Kako ima riječi za pravednika, tako mora imati riječi i za grešnika. Mora biti svakom, pa i onom najzadnjem vjerniku u župi dobar otac, mora svakomu služiti i u neprilikama izići ususret.

"HORIZONTI":

Svećenik je po svojoj službi - apostol. Kako Vi gledate na taj apostolat, i kako zamišljate svoj udio u tome?

I.: Navještat i Krista i svjedočiti svojim životom. Mislim da je to bit svakog apostolata. To mora činiti svaki kršćanin i to prema svom pozivu, odnosno službi.

S.: Drukčiji apostolat je bio prije lo (i više) godina, a drukčije izgleda danas. Nekada su vjernici dolazili k nama, a sada mi moramo tražiti njih. Svećenik mora biti malo otvoreniji prema svijetu. Jedan župnik, ili kapelan, ne smije se zatvoriti u svoju sobu i čekati da mu vjernici dođu. Mora često i sam poći u posjet svojoj župi - župljanima. Mora vidjeti gdje se nalaze vjernici koji možda ne dolaze na sv. Misu.

Ali, svećenik ipak ne smije prihvatiti sve svjetsko. Mora imati svijesti da je on ipak svećenik.

"HORIZONTI":

Što preporučujete svojim mlađim kolegama, koji su tek pošli putem svećenika? Kako da se pripremaju za apostolat?

I.: Svaki koji želi biti čovjek Božji, mora biti čovjek molitve. Molitvu ništa ne može nadomjestiti, nikakva aktivnost, angažman ili neki surogat. Mislim da ta izjava nije ništa novoga. Pogledajmo. Novi zavjet pa ćemo vidjeti koliko se samo Krist molio, i koliko je preporučavao apostolima da se mole.

Zatim bih preporučio čitanje sv. Pisma, kao i studij, a onda proučavanje crkvenih dokumenata, kao i velikih crkvenih naučitelja kroz povjest. Ali, nikada ne zbaciti ono pravo, a to je molitva!

S.: Mladi prijatelju, ako si čuo u svojoj duši poziv Božji da postaneš svećenik, ne-moj taj glas odbijati nego ga s veseljem prihvati.

Mlađim kolegama koji su tek pošli putem svećenika preporučam neka se mnogo mole. U svim poteškoćama, a biti će ih mnogo, neka se utječu našoj Nebeskoj Majci i njezinu Božanskom sinu. Osim molitve, preporučujem im datakođer mnogo rade. Neka ne zapuste svoj studij. Današnji svećenik po znanju mora ići u korak sa današnjim čovjekom. Eto to će mladom čovjeku biti najbolja priprema za apostolat koji ga, ako ustraje u svome zvanju, čeka.

Razgovor vodili:

Jovan MESAROŠ i
Đuro HORVAT

Kao što smo u prošlom broju obećali, nastavljamo s objavljivanjem pisama Ane i Pavla. Istina, od Vas nismo primili ni jedno pismo u koje ste izrazili želju da ta pisma tiskamo, no nismo primili niti jedan glas protiv, pa smo se ravnali po onoj staroj "ćutanje je znak odobravanja!"

Z. 20. VII 196..

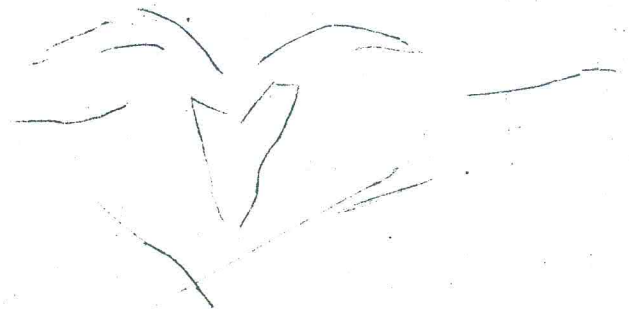
Draga Ana,

=====

Uredništ.

Prvo jedno veliko hvala na svemu. Očekivao sam Tvoj dopis ili jednu razglednicu, istina punu jer na razglednicu malo stane, a ono dobih cijelo pismo i to još ne JUS-ov format. Tko je sretan taj je sretan, a to sam ja.

Ako sam ja "žrtva" s Tvojim pismima, (ovakve žrtve primam svaki dan, jer su zaista ugodne), Ti ćeš biti još veća s mojim, jer imam najbolju namjeru da napišem više od jednog lista. No, da pređem na konkretno. Naša zajednica mladih nas je povezala, sjedinjeni smo u zajedničkoj ljubavi koja se hrani (vjerujem) obiljem blagoslova. Govorim što se mene tiče, možda to isto osjećaš, ali nemam pravo da govorim kao "mi". Pitaš me, veže li nas samo prijateljstvo ili nešto više. Usmeno je možda bolje da to riješimo, a možda nije ni važno toliko da znaš što je to, kako se zove naša veza. Činimo što osjećamo da je dobro, a Bog će voditi dalje. Mi jedno drugom moramo biti ne izvor radosti, jer je jasno Tko to može biti, nego nekako dopuna, nešto na principu "spojenih posuda", koliko god vode sipala u jednu a u drugu ne - nivo je uvijek isti. Mislim da je naša međusobno dužnost da nekako održavamo stalan nivo radosti. Jasno, ne u smislu da trčkaramo jedno oko drugog, da se lomimo u zemaljskim sitnicama i ugođajima, nego Radost, velikim slovom. Radost koju sam jučer otkrio (lijepo formuliranu mada za nju svi znamo) u opisu IV stavka IX simfonije Betovena, u "Odi radosti". Citiram:

"Oda je poema veličanstvenom bratstvu svih stvorenja ujedinjenih pod jednim Nebom u ljubavi zajedničkog Oca koji jest u prostranstvu Nebesa i Svemira, i Radosti koju treba da osjećamo znajući da nam je mjesto u shemi Vječnosti." (Ovo je iz jednog engleskog komentara.) Eto, možda je to ono što danas može djelovati apostolski iznad svega. Danas, kada više nema svijesti da smo svi zajedno braća, da imamo istog Oca. U ovom sekulariziranom svijetu, u svijetu gdje je Nebo samo nebo, puno zvijezda koje mora razum dostići a ne vjera i volja prihvatiti. Iznad svega u danima kada nesigurnost vlada a strah joj služi, kada vječnost "mora" čekati da se čovjek okrene k njoj jer ga civilizacija

vuče prema dolje, kao golemi kamen, sputavajući ga da dignu glavu prema beskonačnosti.

U tom svijetu mislim da se najbolje može propovjedati Krista s osmijehom na licu, s mirom u duši i sigurnošću u objašnjavanju. Uplašanima i zastrašenima treba radost. Zato, Ana, molim te, ne dopusti da Ti ja ikad budem izvor zabune i neugodnih trenutaka, zabrinutih misli. Nadam se da nisam izvor problema, ali ako jesam, ako postanem, upozori me. Voleo bih da naši životi mogu izgoreti za druge, da se damo za ljude i da se u tome međusobno potičemo. Ako hoćeš, molimo Gospodina da jedno drugom budemo na korist a ne na smutnju; jer, konačno, ipak smo ljudi pa se može dogoditi koja greška.

Siguran sam da imaš dan pun događaja, a ja te gnjavim sa svojim idejama i mislima. Oprosti, sjeti se da sam ovdje sam, da nemam kome reći sve što osjećam. Hvala Ti unaprijed na razumijevanju. Budi sretna i bezbrižna, i "spužva" za nova saznanja.

Rado Te se sjeća i moli za Tebe

P a v a o

B. 25. VII 196..

D r a g i P a v l e,

=====
Moram priznati da je ponoć opet prošla. Možda ćeš pomisliti kakva sam to noćna ptica postala. Pa gotovo da je tako. Svako veče je nešto u planu, a sve daleko udaljeno od našeg stana, pa tako uvijek idem spavati u "sitne" sate. Nemoj se ljutiti što ti pišem ponovno jedno pismo. Moguće je da sam ti dosadna, a možda Ti je i neugodno što tako često pišem. Meni niti je dosadno, niti se loše osjećam, lijepo mi je i želim to nekome saopćiti i opet izabrah tebe.

Ovih dana imala sam puno lijepih doživljaja. Obilazili smo crkve po gradu, no gotovo ni jedna me nije navela na dublje razmišljanje. Ali večeras, ušla sam u jednu "običnu" crkvu, od vodiča ne naznačenu, posvećenu Anđelu Čuvaru. Sjela sam jer sam bila umorna, i za nekoliko trenutaka, u polumračnoj crkvi sa Vječnim svjetlom koje je dominiralo, starice su počele moliti krunicu. Toliko puta sam čula tu molitvu, toliko puta bila u sličnoj atmosferi (nekada sam gotovo svaki dan išla na večernju), ali ovo što sam večeras doživjela bilo je nešto veličanstveno. Jednostavna molitva krunice bila je za mene rajska pjesma, znak s neba. Bila sam svjesna toga časa da Gospodin na neki način računa s nama. Kako ćemo ostvariti Njegove planove, ne znam, ali vjerujem da će nas On voditi, da će nam pokazati put kojim moramo ići kako bismo izvršili ono što je za nas predvidio.

26. VII

Tvoje pismo koje sam danas primila vrlo me je obradovalo. Čitala sam ga, i opet čitala, toliko mi je bilo lijepo. Mnogo Ti hvala. Ti uvijek imaš tako lijepih misli i ideja, kao naprimjer ono sa "spojenim posudama". Jako mi se dopala i misao da molimo Gospodina da nas sačuva od smutnji.

Kako mi je drago, kako sam Ti zahvalna za Tvoje riječi kojima me moliš da Te upozorim ako bi za mene predstavljao izvor problema. O, ne! O tome ne može biti govora. Danas još mi nije jasno zašto je Gospodin želio da se upoznamo, zašto je dopustio da se približimo jedno drugom, ali sam duboko uvjeren da je to za našu korist, za naše dobro. Mi se međusobno moramo uzdizati i pomagati, moramo rasti u ljubavi prema braći i Kristu. Morali bismo paziti da ne bude među nama pretjeranih "romantizma" i sentimentalnosti. Jedino tako možemo graditi jedno dublje prijateljstvo, onako kako smo zamislili u vlaku dok smo zajedno putovali kući. To, doista, ovisi o Tebi i o meni. Ponekad smo slabi, jer smo ipak samo ljudi, tražimo utjehu međusobno, tražimo i očekujemo pažnju jedno od drugog. To nije loše, ali ne smijemo zabraviti da je Bog naša ljubav, Krist naša utjeha. No, već će to ići. Možda sam to previše apstraktno napisala, ali riječima na papiru ne da se bolje izraziti. Tebi bolje uspijeva da to konkretno predstaviš, pa Te molim, ako budeš imao kakvu ideju da mi je napišeš.

Želim Ti lijep i ugodan odmor. Mnogo misli na Tebe i u Gospodinu pozdravlja.

A n a.

A PAPI SZOLGÁLAT=====

tikus szeretet öntudatos befogadása? Nem lenne-e egy mély hittel átélt gyónás sokkal gyümölcsözőbb a végtelen pszichoanalitikus módszereknél? Nem bírná-e a betegek szentsége a feltámadásban való hittel együtt teljesen elvetni a haláltól való nehéz félelmet? Létezik-e szükségesebb személy a papnál, aki hittel mélyen átéli ezeket a szent titkokat? Micsoda szolgálat! Mennyi feladat! Hát lehet itt szó elidegenedésről? Inkább csak felületességről, beteg hipnózisról, emberi gyengeségről lehet beszélni amelyektől Isten népe sem mentes.

A harmadik feladat melyet a Zsinat a pap elé állít a hívők felnevelése a legkisebektől, a fiatalokon és az életük derekán lévőkön át azokig, akik már életük ösvényének végét járják. Ha ehhez hozzáadjuk a szegények és a gyengék gondviselését, Krisztus szavának hirdetését azoknak akik Krisztust vagy nem ismerik, vagy nincsenek teljes egységben vele, a gondviselést a különböző férfi és női rendekről, a feladatok olyan különféleségét kapjuk, amely elég nemcsak egy átlagos, hanem egy genie pap életének a kitöltéséhez. Vessünk egy pillantást a valóságba és rájövünk a Zsinati idézések igyzságára. Kire vár a családi apostolátus, gond a kivándorlókról, az evangélikus fogalom és az Élet üzenetének átvitele a fiatalokra, gondviselés az elhagyottakról, kitagadottakról, gond a missziók körül, az általános dialógusok, ha nem a papra. Hát még mekkora a feladat ha úgy akarjuk vezetni és nevelni az aktivistákat az apostolátus sokféle terén, hogy ez az apostolátus nehogy valamiféle emberszeretethez illetve egyéni vagy kollektív afirmációba fejlődjön ki. A pap legsürgetőbb feladata az, hogy minél hamarabb megszabaduljon mindazon dolgoktól amelyek nem vágnak a papi munkába és amelyek akadályozzák, hogy teljesen nagy küldetésének szentelje magát, a Krisztus általi testvéreinek szolgálatában Krisztusért az Atya dicsőségét hirdelve, az Ő Királyságát affirmálva a mai időkben, és térben. Könnyű annak, akinek megértése van ehhez, Ehhez azonban csak a kicsinyeknek van adottságuk (Mt. 11,25), míg az okosak és tudósok elől el van rejtve ez az adottság. Csak a hajlékonyak és az alázatosak juthatnak el lelkük nyugalmaig hordozván az Ő "édes igáját" és könnyű terhét.

- 12 -

M. 40 godina misništva misijer
župnika

Došao je u našu sredinu prije osam godina, tačnije 1.IX.1964. godine. Primio je sadavu da unašoj malo dijasporskoj župi okupi vjernike, da im lomi svete Tajne i Riječ Božju. Mlad, poletan, pun pouzdanja u Providnost, prihvatio se posla, i unatoč mnogim poteškoćama, možemo reći da ga je uspješno obavljao.

Ove godine naš župnik, Lazar I. Frmpotić, slavi deseto-godišnjicu svog svećeničkog redjenja. Zaredjen je 29.VI.1962. godine u Subotici. Mladu sv.Misu slušio je u župnoj Crkvi sv. Roka, u kojoj je i dobio svoje zvanje na blagdan predragocjene Krvi Isusove. Toga ljeta postaje upravitelj župe u B.Monoštoru. Nakon tri mjeseca vraća se u Zagreb, gdje djeluje kao kapelan sestara sv.Križa. Letnje ferije, te božićne i uskrsne praznike provodi u Adi, gdje pomaže župniku i istovremeno uči mađarski jezik. Sve to vrijeme, pored ostalog, sprema postdiplomske studije.

U jesen 1964. preuzima dužnost župnika u B.Palanci i okolnim župama. Prvu poteškoću u ovoj novoj dužnosti predstavljalo je i to, da ga je jedan dio vjernika vrlo hladno primio. No, ispunjen optimizmom, hrabro je krenuo naprijed. Prvo okuplja djecu za prvu Pričest, kojih se broj povećao na 36. Naredne godine uklonjene su ruševine crkve u Novoj Palanci. Dio sredstava je uložena u restauraciju župne crkve, a dragi dio za izgradnju sjemeništa.

U vrijeme velike poplave 1965. godine položio je zavjet na blagdan Srca Isusova, da će se taj dan u buduće slaviti kao zavjetni blagdan župe.

Malo je ovo prostora čak i za puko nabranje svega onoga, što je župnik Frmpotić učinio u ovoj župi. Spomenimo samo najvažnije događaje.

1966. godine uvodi se godišnje klanjanje Presvetom, koje je prestalo 1945. g. Prema nacrtima prof. A.Ulman pristupa se restauraciji župne crkve. Crkva je obnovljena, kako spolja, tako i iznutra. 24.XI.1966. posvećen je oltar, a kad je cijela restauracija završena, 3.XII.1967. godine, u prisustvu apostolskog delegata Msgr. Maria Cagna-e posvećena je i crkva.

Iste godine organizirano je hodočašće vjernika naše i okolnih župa u Rim, prigodom 1900-godišnjice svrta apostolskih Prvaka sv.Petra i Pavla, te 25-godišnjice sluge Božjeg o.Leopolda Mandića.

Ovaj naš prikaz ne bi bio potpun, kad ne bismo spomenuli pučke misije, koje je naš župnik organizirao nakon dugogodišnje pauze. Misije su vodili o.Isusovci. I tom prilikom je sredjeno mnogo brakova, pohodeni starci i bolesnici...

Na kraju ostaje nam jedino da o.Lazaru čestitamo prigodom njegovog, zaista plodnog jubileja, da mu zaželimo i daljnji ovako uspješan rad, te da molimo Oca da ga u tome i pomogne.

Jani

=====

P J E S N I Č K I P O K U Š A J I M L A D I H

=====

Pjesma o jednom čovjeku

Jedan čovjek hoda laganim koracima kroz noć.
 Sam poput tihog vjetra što se uvlači u nas,
 sam poput zvijezde na nebu što gori večitim plamenom,
 sam poput planinskog vrha
 čije su visine najmirniji kut svijeta.

Jedan čovjek hoda laganim koracima kroz noć,
 putem koji vodi u mir...
 putem koji je tačno određen i težak i dug.
 U njemu su sjedinjena sva naša srca,
 sve naše boli.
 On je tu ispred nas,
 on nas vodi putem u mir.

Jedan čovjek hoda laganim koracima -
 u ruci nosi baklju kojom osvjetljava svoj put,
 baklju koja se nikad ne gasi,
 koja mu je dana od Svetitelja.

On je tu,
 sam sa svima nama,
 u njegovoj baklji plamti hiljadu sunaca.
 On je tu,
 uvijek prisutan stoji kraj nas,
 čvrstim pogledom gleda mene, vas -
 taj čovjek kome ne znamo ime...

Jedan čovjek hoda kroz noć,
 jedan čovjek...
 poput vjetra...
 poput zvijezde...
 poput planinskog vrha...
 jedan čovjek - samo taj jedan čovjek

S V E Ć E N I K!

Livija

Z V U K Z V O N A -
P O Z D R A V M L A D O M I S N I C I M A

=====

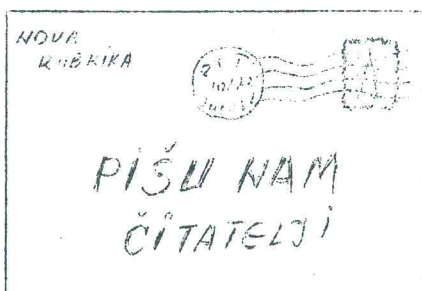
Vjetar se igrao sa žuto-bjelim papinskim zastavama koje su bile postavljene iznad svečano urešenog oltara, dok je glazba popunjavala vrijeme očekivanja biskupa i mladomisnika. Mnoštvo vjernika je veselo čavrljalo i svaki pojedinac se trudio da sazna što veći broj pojedinosti o mladomisnicima, obredima i drugom, kao što to obično biva u velikim i značajnim trenucima.

Ovaj veseli žamor prekinuo je svečani zvuk zvona koji je najavio dolazak biskupa i mladomisnika. Sve oči bile su uprte u kolonu naših pastira koji su sretni vodili svoje nove kolege ka Stolu Gospodnjem. Sv. Misi prethodio je pozdravni govor i nekoliko recitacija kojima su župljani Vajske pozdravili svoje mladomisnike. Zatim je uslijedila sv. Misa na kojoj je poslije Evanđelja biskup kratkim izlaganjem upoznao mladomisnike sa njihovim predstojećim zadacima i ulogama, da bi ih poslije litanija Svih svetih, polaganjem ruku na njihove glave i mazanjem njihovim ruku ovlastio za službu svećenika. Davši obećanje da će vjerno služiti Kristu i Crkvi, nastavili su zajedno sa biskupom sv. Misu. Propovjed je održao vlč. Vizentaner, koji ih je uputio u sjemenište. Govorio je o svećeništvu. Između ostalog rekao je da svećenik mora biti čovjek vjere, i da njegovo služenje mora iz nje i proizlaziti.

Po svršetku sv. Mise mladomisnici su svim vjernicima podijelili svoj mladomisnički blagoslov, i time je prijednevni program bio završen.

Međutim, dan se ovđe nije svršio. U 16 sati poslije podne održan je prigodan program za mladomisnike i ostale prisutne vjernike. U ovom programu učestvovali su mladići i djevojke iz naše župe. Spremnivši jedan recital i nekoliko pjesama pridružili su se programu koji su priredili župljani Vajske i trudili da koliko-toliko uveličaju taj svečani trenutak. Program je, kao i čitav dan, protekao u vedrom raspoloženju, tako da su sretni i puni utisaka krenuli nazad.

S.E.

Drage majke,

Dozvolite mi da se predstavim... Rođena sam Mađarica, ali mađarski čitati i pisati učila me je majka, jer sam živjela u kraju gdje nije bilo mađarske škole. I zato prije nego što nastavim pisati, ispričavam se zbog pravopisnih i stilskih pogrešaka. Svo svoje znanje ulažem, ali znam da će pogrešaka biti. Možda će me ispričati to

da ovo znanje nisam primila od pedagoga, ali i ovo malo znanja što imam mnogo mi koristi.

Budite iskrene, drage majke, koja od Vas stiže u ovo moderno vrijeme da sjedi kraj svog djeteta i da ga uči čitati i pisati. Poznato je da nam je lakše lego našim majkama, a ipak nemamo vremena za svoju djecu. Ja imam još tri brata, i majka nas je sve naučila čitati i pisati. Sramota me je priznati, ali ja imam samo jedno dijete. Ipak, kao majka ponosna sam.

Sada, kada smo se malo upoznali mogu prijeći na izlaganje. O čemu bih Vam mogla pisati, ako ne o svome djetetu. To je tema o kojoj mi majke najrađe govorimo. Kada je riječ o našoj djeci nestaje svaka razlika u vjeri i jeziku, o njima bi satima mogli govoriti.

Možda će Vas iznenaditi da piše jedna majka. Ali, u svakom broju "Horizontata" čitam: "PIŠITE I VI, ZA VAS JE!", i odlučih se da pišem. A i Vas molim, drage majke, budite i Vi suradnici "Horizontata". Pišite o svojoj djeci. Tu će se sigurno naći nečeg zanimljivog. Zašto ne bi došlo na vidjelo, jedan lijepi dječji doživljaj, kada se pruža prilika da Vi, obične majke, postanete novinari. Ja ću započeti, a vi nastavite. Ispričat ću vam doživljaj koji se nedavno dogodio.

Bila je subota. Moj sin je uletio u kuću i tražio večeru. Neobično je tiho govorio i brzo jeo. Znala sam da se sprema na ples. Ipak, bila mi je sumnjiva ta zbunjenost. "Sine, čemu ta žurba. Imaš vremena, nećeš zakasnuti" - rekla sam. I kao uvijek upozorila sam ga da se na plesu lijepo ponaša i ne ostane dugo. Tada mi se približio i šapnuo da govorim tiše jer ga čekaju djevojke. Iznenadila sam se, mada mi je to bilo i drago. Ovo prijateljstvo potiče još iz osnovne škole; učiteljica je mog sina postavila da sjedi sa djevojčicom. Uvjerena sam da je imala razloga i slažem se s njom. Djevojčice su mirnije, i na mog nestašnog sina mnogo su uticale.

Od iznenađenja je samo radoznalost bila jača. Željela sam vidjeti te djevojke. Polako sam izašla. Dvije djevojke koje su stajale ispred kuće primjetile su me. Malo stidljivo su mi prišle i pozdravile me. Pozvala sam ih unutra, ali su rekle da će se "momak" brže spremirati ako zna da ga one vani čekaju. Kada mi se sin spremio, ispratila sam ih pogledom. Veselo čavrljajući udaljavali su se. Divila sam im se. Divila sam se njihovom iskrenom prijateljstvu i zamislila se: Kada je to već tako, zašto ne bi došle te djevojke da sačekaju moga sina dok se ne spremi na Misu. Bilo bi krajnje vrijeme da naše mladiće i tamo netko otprati. Dakle, djevojke, iznenadite nas!

Vaša Ana.

ŽUPNI URED - B. PALANKA U SURADNJI
SA ŽUPNIM UREDOM IZ SOMBORA

ORGANIZIJE

PETAESTODNEVNO HODOKAŠĆE U LURDI I FATIMI.

PIJET JE PLANIRAN OD 17. VIII DO 1. IX. ZAINTERESIRANI

MOGU DA SE JAVE RADI INFORMACIJA ŽUPNOM UREDU

BAČKA PALANKA - TEL. 74-423.

ÚJMISÉSEKET KÖSZÖNTŐ HARANGSZÓ

A szellő vidáman játszadozott a sárga-fehér pápai zászlókkal amelyek az ünnepélyesen feldiszitett oltár felett voltak elhelyezve, míg vidám muzsikaszó töltötte ki az időt a püspök és az újmisések megérkezéséig. A hívők sokasága vidáman beszélgetett, hogy beszéd közmínél többet megtudjon az újvisésekről, a szertartásról, és még sok másról. Így szokott ez lenni fontos és ünnepi eseményeknél. Ezt a vidám csevegést ünnepélyes harangszó szakította félbe, jelezve a püspök és az újmisések érkezését. Minden szem pásztorainkat figyelte, akik látható örömmel vezették ifjú kollégáikat az Úr asztalához. A szentmise előtt a vajszkaiak szavalattal és egy felköszöntő beszéddel üdvözölték újmiséseiket. A szentmise alatt, a Evangélium után a püspök röviden ismertette az újmiséseket szerepükkel és a rájuk váró feladatokkal. A Mindenszentek litániája után a püspök papokká avatta őket oly módon, hogy kezeit fejükre tette és kezeiket olajjal kent meg. Megígérve hogy odaadó szolgáló lesznek Krisztusnak és a Szentegyháznak, az újmisések a püspökkel együtt folytatták a szentmisét.

A mise után az ünnepeltek újmisési áldásukat adták a hívőkre. Ezzel a délelőtti műsor befejeződött.

Az ünnepség ezzel még nem fejeződött be. Délután 4 órakor az ifjúság alkalmi műsort rendezett az újmisések és a összegyűlt hívők tiszteletére. A műsorban résztvettek a mi közösségünk fiataljai is. Szavalással és néhyány énekkel igyekeztek ünnepélyesebbé tenni ezt a vajszkai rendezvényt. A műsor, akár az egész nap is vidám hangulatban telt el, úgyhogy a palánkaiak vidáman és kellemes érzésekkel telve tértek haza.

Sonja

Drága édesanyák!

Engedjétek meg, hogy bemutatkozzak. Magyaroknak születtem, a magyarul írni és olvasni édesanyám tanított, mert sajnos olyan környezetben neveledtem, ahol csak egy-két magyar család élt, és magyar nyelvű iskola nem volt a környékben. Ezért, mielőtt folytatnám irásom, már előre kérlek benneteket, legyetek elnézőek sok nyelvtani hibámért, higgyétek el, minden tudásom belefektettem, mégis, tudom, hiba lesz. Mentségemül szolgáljon az, hogy szerény tudásomat nem pedagógustól sajátítottam el, de erre

(folytatása a következő oldalon)

Ag B, [handwritten signature]

OLVASÓINK IRJÁK+++++

a kevésre amit tudok, nagyon büszke vagyok. Legyetek őszinték, drága Édesanyák, malyikünk ér rá ma ebbe a mi modern korunkban, gyermeke mellé ülni, és írni olvasni tanítani? Pedig mennyivel könnyebben el-
lünk mi mint édesanyáink! És mi mégsem érünk rá gyermekeinkkel fog-
lalkozni. Mi négyen vagyunk testvérek. Édesanyám mindnégyünket meg-
tanított anyanyelvünkön beszélni, írni és olvasni. Szégyenlem beval-
lani, nekem egy gyerekem van, de én erre nem voltam képes. Ezért ha
írásom elnyeri tetszésteket, az édesanyám dicséretére váljék.

Mivel most már egy kicsit összeismerkedtünk, rátérhetek irá-
som céljára. Miről másról írhatnék én nektek, mint gyermekemről? Ez a
téma melyről legszivesebben beszélek és írok. Ha gyermekeinkről van
szó, eltűnik minden hit- nyelv- és nemzetkülömbőség, és, úgye, fiaink-
ról - lányainkról órákhosszat tudnánk beszélni? Éppen ezért, kedves
Édesanyák, legyetek Ti is munkatársaink, irjatok nekünk gyermekeitek-
ről, biztos vagyok benne, hogy akad sok érdekes mondanivalótok.
MIÉRT ne kerülne napvilágra egy szép érdekes élmény gyermekeitek é-
letéről, mikor most itt az alkalom, mikor lapunk által közelebb le-
hetünk egymáshoz, jobban megismerhetjük egymást.

En megkezdtem, ti majd folytatjátok. Elmondok nektek egy
kis történetet amely nemrég történt, egy ilyen szép illatos tavaszi
estén, mint amilyenek mostanában vannak. Szombat este volt, fiam
nagy sebesen fitott be és kérte a vacsorát. Szokatlanul halkán be-
szélt, és kapkodva evett. Tudtam, táncmulatságra készül, mégis fur-
csáltam a nagy kapkodást, és rászóltam: "Kisfiam, minek ez a nagy
sietség, ráérsz még, nem késel el". És mint mindig, ha valahova ké-
szült, elkezdtem figyelmeztetni, ne maradjon soká, és viselkedjen
rendesen. Erre mellém jött és a fülembe súgta, hogy ne beszéljek o-
lyan hangosan, mert kint várnak a lányok. Meghökkenem, habár meg-
szoktam, és tetszik nekem a mai ifjúság nyílt barátság. Fiam kis-
lányokkal való barátkozása már az első elemiben kezdődött. A tanító-
néni ugyanis kislány mellé ültette. Bizonyos vagyok benne, volt ne-
ki rá oka, és teljesen egyetértettem vele. A kislányok csendesebbek,
nyugodtabbak, és az én eleven, nyugtalan fiamra csak jó hatással
volt.

Meghökkenésemnél csak kíváncsiságom volt nagyobb, látni a-
kartam kik ezek a lányok? Lassan, hogy fiam észre ne vegye, kimentem.
A két kislány, fiam iskolatársnői, rögtön észrevett. Egy kicsit szé-
gyenkezve, de közelebb jöttek és köszöntek. Tessékeltem őket be, de
nem akartak bejönni, mondván, hamarabb elkészül a "legény" ha tudja
hogy ők kint várják. Erre beszóltam fiamnak, hozzon nekünk székeket,
és elbeszélgettem velük, amíg fiam, most már sokkal nyugodtabban
el nem készült.

Kikisérvén őket sokáig néztem utánuk. Vidáman nevetgélve
távoztak, és én gyönyörködtem bennük. Elgondolkodtam. Igazán ráfér-
ne a fiúkra, hogy vasárnap délelőttöként is így eljönne valaki ér-
tük, szentmisére is elkisérhetné őket valaki. Tehát kislányok, lep-
jetek meg bennünket.

Írásom végén, kedves Édesanyák, sok szerencsét és boldogsá-
got kívánok nektek és gyermekeiteknek.

A Ti R. Annátok

JOŠ JEDNA PJESMA

Beskonačnost... vječnost... ljubav...

Logaritmima konvergencija idomi u ništa
tamno gdje je beskonačnost
naše je tijelo izvan vremena
prostora nemira, našu dubinu.
Postajemo ono što i jesamo
postajemo ništa...

U tom stanju beskraćivog villoga
ispreplivaju se prošlost i budućnost
vječnost i putanost gdje su naštrani
holopigri na guta bezdan
posljednje svjetlo sreće se gasi
i ta vječna ruka se gubi...

Zadnji kraj naštrane izazuje
posljednja istra ljubavi drht u tami
dok lagano nastupa vječni mir
sure i bol jedne bolnastrene djere
ostavljenu za sobom dok ne guta mirak
taj nemilosrdni, bezdušni mirak...

Japuz

JOŠ JEDAN PRILOG TEMI OVOGA BROJA:

Odnosi između prezbitera i laika ++++++

Premda svećenici Novoga saveza znakom sakramenta reda u Božjem narodu i za Božji narod izvršuju vanredno usvišenu i potrebno službu oca i učitelja, ipak su zajedno sa svim vjernicima Gospodinovi učenici, a po milosti Boga, koji ih je pozvao, postadoše dionicima njegova kraljevstva. Prezbiteri su sa svima koji su u krsnom zdencu preporođeni braća među braćom, jer su udovi jednog te istog Kristova Tijela, čije je izgrađivanje svima povjereno.

Stoga prezbiteri trebaju vršiti poglavarску službu tako da ne traže svoje, nego ono što pripada Isusu Kristu. Neka s vjernicima laisima rade zajednički, i neka se među njima ponašaju po primjeru Učitelja koji među ljude "nije došao da mu služe, nego da on služi i da svoj život dadne za otkup mnogih" (Mt, 20,28). Neka prezbiteri iskreno priznaju i neka promiču dostojanstvo laika i poseban udio što ga laici imaju u poslanju Crkve. Isto tako neka brižno poštuju dužnu slobodu koja svima pripada u građanskom društvu. Treba da laike rado slušaju i da njihove želje bratski ocjenjuju, priznavajući njihovo iskustvo i mjerodavnost na različitim područjima ljudske djelatnosti, da bi tako mogli zajednički s njima razabirati znakove vremena.

Prezbiteri su, napokon, postavljeni usred laika da sve privedu je dinstvu, ljubavi, "ljubeći jedan drugoga bratskom ljubavlju, pre-tječući jedan drugoga odavanjem časti" (Rim, 12,10). Stoga je njihova dužnost da različita mišljenja usklađuju tako da se u zajednici vjernika nitko ne osjeti tuđim. Branitelji su zajedničkog dobra, za koje se brinu u biskupovo ime, a ujedno su odvažni bobornici istine, da vjernike ne raznaša svaki vjetar nauke. Njihovoj se posebnoj brizi povjeravaju oni koji su se odalečili od prakticiranja sakramenata, ili su, štaviše, možda otpali od vjere. Kao dobri pastiri neće propustiti a da im se ne pridruže.

"DEKRET O SLUŽBI I ŽIVOTU SVEĆENIKA"
Broj 9.

+++++

N	Barbara RAC	24. 3. 1972.
A	Antun HESKO	25. 3. 1972.
Š	Katarina HORVAT	29. 3. 1972.
I	Josip SZEGEDI	4. 4. 1972.
	Bela STANCEL	16. 4. 1972.
P	Luka PERKOVIĆ	27. 4. 1972.
O	Terezija KIRY	27. 4. 1972.
K	Josip KLAJN	16. 5. 1972.
O	Ivan ASZTALOS	2. 6. 1972.
J	Ivan ĐERKI	18. 6. 1972.
NICI		

VIJESTI OBAVIJESTI

UREĐUJU: Sonja ETEROVIĆ i
Esterica BODOR

BAČKA PALANKA, marta 1972. U Slavonskom Brodu već odavno aktivno radi i privređuje grupa za apostolat obitelji. Pod vodstvom župnika Marka Majstorovića, obitelji Sl. Broda su stvorile mnogo toga: osnovali su sopstveno prihvatilište za dnevni boravak djece, nabavili traktor koji župljani koriste po potrebi i dr.

Sa ovom grupom imali smo priliku upoznati se 18. i 19. marta, kada su ovdje, u Bačkoj Palanci, bila priređena dvodnevna predavanja. Osim župnika Majstorovića, jedne časne sestre i nekoliko obitelji iz Sl. Broda, predavanjima je prisustvovao i direktor Instituta za apostolat obitelji u Zagrebu, dr. Josip Waisgerber. U veoma dugim debatama koje su vodili naši roditelji sa ovim obiteljima, rješavali su se svakodnevni problemi: odgoja, vaspitanja i dr. Kroz razgovor se saznalo da su to sve mnogobrojne obitelji koje su svojim iskustvom i praktičnim primjerom dopunjavali predavanja dr. Josipa.

Nažalost, odziv nije bio naročito velik iako su prisutni bili veoma zadovoljni i izrazili želju da se ovakvi sastanci češće održavaju u cilju međusobnog upoznavanja, zbližavanja, a svakako obogaćenja iskustvom i radom jednih i drugih. Akcija obitelji iz Sl. Broda trajala je do dana. Za to vrijeme oni su obišli mnoga mjesna subotičke biskupije. Želimo im da ustraju u svome radu, i svojim primjerima i dalje pomažu obiteljima drugih župa.

+++++

Bačka Palanka, juna 1972. OVIH DANA, tačnije 7. juna, u našu župu došao je novi umirovljeni svećenik koji će od sada, umjesto oboljelog Stjepana Sokolovića, pomagati župniku.

Novi svećenik, g. Petar ŽIVKOVIĆ je studirao u Štasburu da bi nakon svršenih studija 20 godina djelovao kao kateheta u Tuzli. Poslije toga službovao je u različitim mjestima sarajevske biskupije. U Bačku Palanku je došao iz Brčkog, gdje je također pomagao tamošnjem župniku.

Želimo mu ugodni boravak u našoj zajednici, te da svojim radom i zalaganjem pomogne rast i napredak ove i okolnih župa.

+++++

SLAVONSKI BROD, juna 1972. SVI SE sigurno sjećate našeg umirovljenog svećenika (prečasnog) Stjepana SOKOLOVIĆA, koji je 15. marta prenešen u bolnicu u Slavonskom Brodu. Vlč. Sokolović je u Bačku Palanku došao 1968. godine za Božić, i od tog vremena se tijekom tri godine

marljivo zalagao i pomagao u radu našem župniku. Često ga je zamjenjivao za vrijeme njegovog odsustva, služeći Mise i provodeći bezbrojne sate u ispovjedaonici. Osim toga, bavio se prevođenjem knjiga sa njemačkog, talijanskog i francuskog jezika. Povremeno je odlazio u Veterinik, gdje je, radi obuke, u kući svoga rođaka, prikupljao vjernike doseljene iz Bosne. U jesen prošle godine vlč. Sokolović se razbolio i njegovo stanje se stalno pogoršavalo, tako da je koncem januara otišao u bolnicu u Sremsku Kamenicu. Poslije izvjesnog vremena vratio se u Bačku Palanku, a sredinom marta otišao rođacima u Šumeće gdje mu je naglo pozlilo, tako da je, kao što smo već napomenuli, prenešen u bolnicu u Slavnskome Brodu.

Pošto je njegovo stanje i dalje teško, (ima jake bolove), preporučamo ga svim vjernicima u sv. molitve da bi svoje patnje strpljivo podnosio prikazujući ih Gospodinu za potrebe Crkve.

+++ +++ +++ +++

Koristimo ovu priliku da se zahvalimo patru Leopoldu IVANKOVIĆU za pomoć koju je pružio našem župniku.

Pater Leopold je došao u Bač u vrijeme kada je oboleo naš vlč. Sokolović, te ga je zamjenjivao kako služenjem sv. Mise, tako i ispovjedu, sve do dolaska novog svećenika, g. Živkovića.

Najtoplije se zahvaljujemo u ime svih župljana na trudu i korisnim savjetima koje nam je pružio - a sigurni smo da će biti od koristi za izgradnju duhovnog života naše zajednice.

+++ +++ +++ +++

U nedjelju, 25. juna ove godine, pod jutarnjom sv. Misom koja je održana posebno za tu priliku, održana je prva sv. Pričest. Pričestilo se sedamnaestoro djece. Djeca su za tu priliku, pod vodstvom sestre katehistice pripremila nekoliko recitacija i naučila pjevati Misu. Da bi uveličali taj trenutak pridružila su im se djeca iz Čelareva, koja su svojom glazbom i pjesmom u tome i uspjela. Poslije Mise djeca su prešla u župni stan, gdje su uz agape imali program od nekoliko recitacija.

Dužnost nam je ovom prilikom napomenuti da će se od septembra ove godine dječja Misa uvesti kao redovita. Sam karakter ove mise bit će prilagođen psihi djece, naime, propovjedi kao i sve ostalo, bit će im dostupne s obzirom na njihov uzrast.

+++ +++ +++ +++

2. aprila, na blagdan Uskrsa, za vrijeme polnočne Mise obavljeno je krštenje jedne dvanaestogodišnje djevojčice.

Novoj članici želimo da u okrilju Crkve uvijek nađe potrebnu pomoć, te da koristi sredstva Zajednice kojoj sada pripada: Riječ Božja, Sakramenti, a nadalje - zajedništvo. Želimo joj da zajedno s nama ustraje

u vjeri, te tako svi skupa rastemo u Kristu.

+++ +++ +++ +++

1. maja ove godine bačkopalanačka omladina je sa svojim župnikom organizirala izlet u jedno malo podunavsko selo - Aljmaš. Donosimo kratki izvještaj naše suradnice koja je također bila na tom izletu.

U tom kraju žive i rade sestre CHARLESS de FOUCAULD (Šarla de Fukaa - - MALE SESTRE), čiji smo gosti bili. Sestre su nas svojom otvorenošću i prijatnošću oslobodile tako da smo se brzo upoznali.

Dan je otpočeo sv. Misom koju smo obavili u njihovoj maloj kapeli, koja nas je, kao i čitava njihova kuća, oduševila svojom skromnošću i jednostavnošću. Nakon razgledanja kuće pošli smo na Dunav. Poslije nekoliko časova provedenih u šumarku kraj Dunava, u igri, šali i pjesmi, vratili smo se sestrama. Preostali časovi protekli su u prijatnom razgovoru. Sjedeći na pođu, kako je to kod njih inače običaj, oko sestara od kojih su dvije Francuskinje a jedna Belgijanka, slušali smo o njihovom utemeljitelju, o životu kojega provode po različitim dijelovima svijeta, prilagođavajući se mentalitetu ljudi u kraju u koji stignu, i o radu koji je veoma različit jer obavljaju onaj posao koji obavlja veći dio stanovništva: ako žive u ribarskom naselju onda su ribari, ako u zemljoradničkom kraju onda su zemljoradnici, itd. Nakon ovako prijatnog razgovora razgledali smo album njihove zajednice, da bismo se poslije nekoliko pjesama oprostili sa njima uz obećanje sestara da će u najskorije vrijeme uzvratiti ovaj posjet.

+++ +++ +++ +

Kao i ranijih godina, radna grupa za karitativnu djelatnost je i ove godine, 9. aprila, organizirala posjet, starima, bolesnima i nemoćnima. Akcija je, kao i obično, bila veoma uspješna jer je u srca naše susede i susestara unijela novu vedrinu i radost, a u oči tih staraca i bolesnika bar na trenutak povratila nekadašnji sjaj. Sve to našoj omladini daje novu snagu i podstiče je na nove pokušaje.

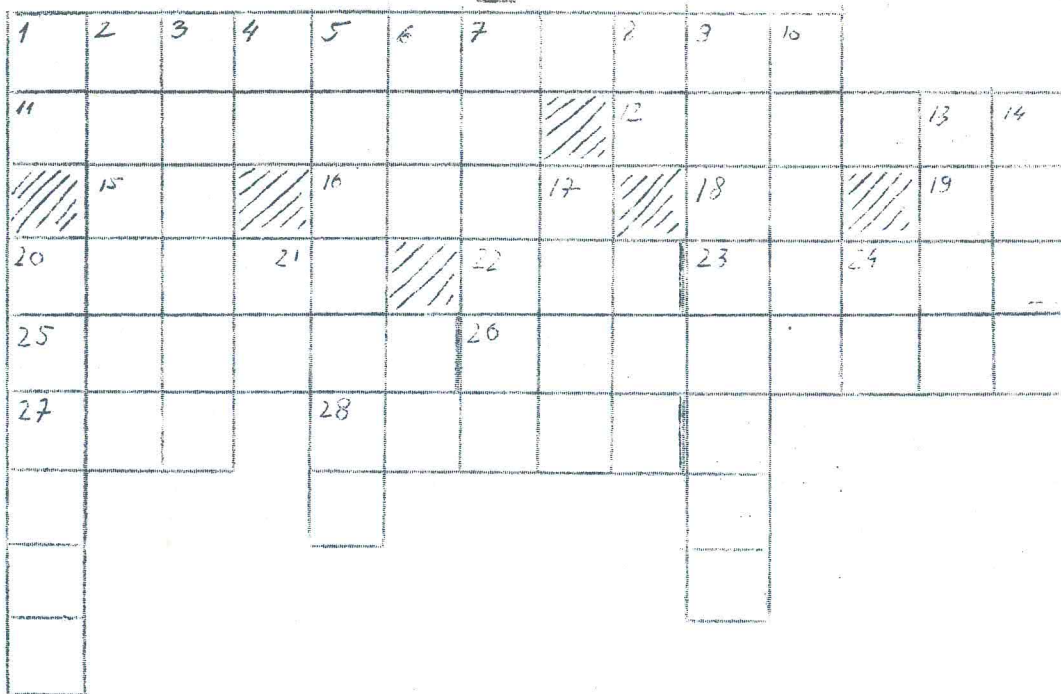
Ujedno, koristimo ovu priliku da se ispričamo svima onima kod kojih ovoga puta nismo bili, i molimo sve župljane da nam jave ako nekog poznaju da nam se to u buduće ne bi događalo.

+++ +++ +++ +

U svakom broju našeg lista nađe se nekoliko redaka o Kući djelotvorne kršćanske ljubavi, pa stoga to ni ovaj put ne želimo propustiti. Ona i dalje radi veoma uspješno. Pod njenim krovom se trenutno nalaze tri tri starice koje su ostale bez ikog i ičeg. Ove starice se divno slažu kako međusobno, tako i sa sestrama, te zajedno usklađuju svoje živote zajedničkom, gradeći tako svoj dom i utočište. Želja nam je da im sestre svojom ljubavlju i pažnjom i dalje pomažu, i tako nadoknade izgubljeno koje svakom čovjeku mnogo znači.

Uređuje:
Šandor VEČERA

Križaljka

PODRAVNO:

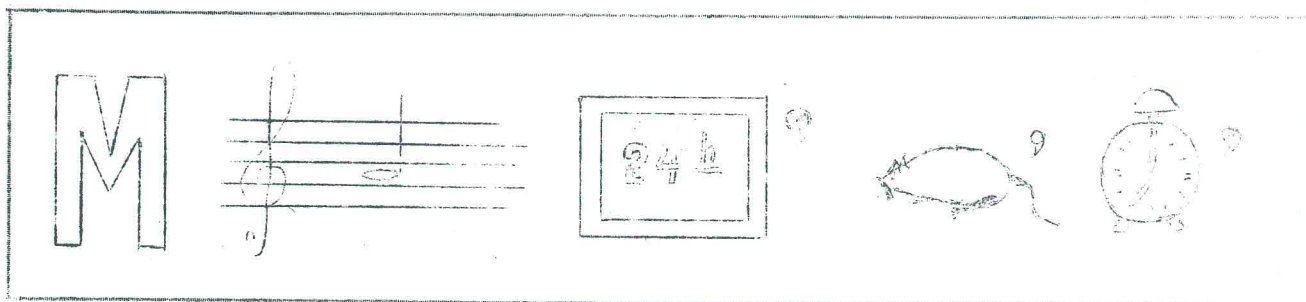
- 1) Apostolski prvaci; 11) Padavina; 12) Muzički instrument; 15) Zlato na španjolskom; 16) Naša obiteljska revija; 18) Rijeka u Austriji; 19) Latinski prijedlog; 20) Žensko ime; 22) Kratica za "trinitrotoluol"; 23) Umbra, hr; 25) Peti padež imenice "dinar"; 26) Podvrgavane državi;

27) Kratica za "opće tehničko obrazovanje"; 28) Njemački slikar.

OKOMITO:

- 1) Talijanska rijeka; 2) Kaučuk crne boje; 3) Talijanski industrijski grad; 4) Mjera za površinu; 5) Muško ime (strano); 6) Riječka rafinerija nafte; 7) Krvoločna zvijer; 8) Domaća životinja; 9) Starogrčki mislilac; 10) Vatre; 13) Vrst cvijeta; 14) Prvi čovjek; 17) Dalmatinsko muško ime; 20) Hebrejski naziv za Boga Izraelova; 21) Pokazna zamjenica; 24) Mađarska pokazna zamjenica.

Rebus

STOPEDESET GODINA CRKVE MARIJINA UZNESENJA U
ČELAREVU (1822 - 1972)

KRATKI PREGLED POVJESTI ŽUPE ČELAREVO

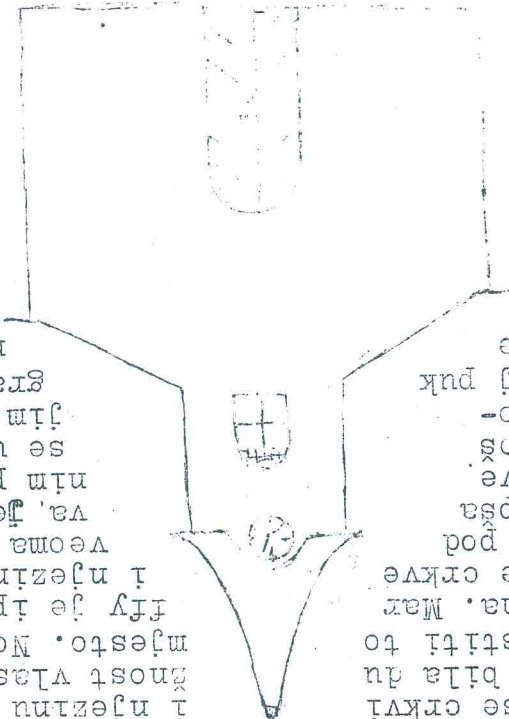
Činjenica je da je da je župska Zajednica u Čelarevu male-
na dijasporska zajednica, i finansijski nije izdala posebnu spomenicu
za ovaj jubilej, (kako je to bilo učinjeno za stogodišnjicu 1922 go-
dine). Pokušaji, da bi sa bivšim župljanima ove župe u saradnji iz-
dali jednu spomenicu za ovaj jubilej, ostali su bez uspjeha. Stoga
smo odlučili da u našem listu prikažemo kratki pregled povjesti, ka-
ko crkve, tako i župske zajednice. Ovi napisi ne žele biti znanstveno
istraživanje i tumačenje pojedinih povjesnih događaja vezanih us
povjest ove župe i mjesta, iako želimo da svi navodi budu temeljito
povjesno provjereni. Kao vrata koja će nam poslužiti pri pisanju ovo-
ga povjesnoga pisanja su slijedeća: župska arhiva, koja se čuva dije-
lom u župskom arhivu u Čelarevu, a dijelom u župskom arhivu u Bačkoj
Palanci, dijacezanska arhiva u Subotici, na poseban način pak knji-
ga Dr Ignac Resch - Johan Haman: "Geschichte der Kirche und Gemein-
de Tschëb - Cib" 1922 godine kao prilog za stogodišnji jubilej crkve,
kao i "Župska kronika" od 1922 godine do danas. Posebno želimo istaći,
da ćemo period od stotinu godina, tj 1822 - 1922 godine obraditi pre-
ma gore navedenoj knjizi. Kao pomoćna vrela uzimamo također i Shema-
tizme, kako nekadanje Kaločko-bačke nadbiskupije, tako biskupije Bač-
ke, tj. sada Subotičke. U ovom prikazu ćemo ići za tim da prikažemo
povjesni razvoj crkvene župske zajednice, dok povjesni razvoj samoga
mjesta prepuštamo svjetovnim kroničarima.

Ove redke posvećujemo maloj dijasporskoj zajednici vjerni-
ka, očevima - radnicima, koji u sivilu svakidašnjice zarađuju svoj
kruh, majkama, koje podnose napor tihog i nezapaženog rada za svoju
obitelj, mladeži, koja bilo po školama ili radionicama traži svoje
mjesto u sutrašnjici, i starosti izmorenoj od životnih napora i teš-
koga rada, da svima ova povjest dadne živo svjedočanstvo stalne pri-
sutnosti Crkve - Krista u njihovim životnim naporima, kao i nastoja-
nje da im svugdje pruži svoje "skromno služenje" kako to sa velikom
ljubavi ističe Papa Pavao VI u svojim govorima. Ta živa prisutnost
Crkve u svim generacijama, koja je pratila nekadanjeg kmeta-nadničar-
a na grofovskom imanju, oplemenjujući njihovu djecu, blagosiljajući
muževlje napore, štiteći toplinu obiteljskog gnijezda, hrabreći klo-
nule; ona je i danas prisutna, da svojom službom učini čovječnijim
život radnika na velikim poljoprivrednim i industrijskim kombinatima
mjesta, unoseći pokraj kruha svagdanjeg, u kuće vjernih Riječ Kris-
tovu bez koje je život daleko prazniji i besmisleniji. I sami ovi
redsi nisu ništa drugo nego samo jedan novi vid služenja.

Od XV stoljeća do gradnje današnje crkve

Već neki stari spisi iz konca XV stoljeća spominju župu u
Čibu. Takav je jedan spis iz 1493. godine. No, o živilju koje je tada
obitavalo ovo malo mjesto na jednom meandru Dunava, povjesni doku-
menti, koje poznajemo, "šute"! Povjesna tama pokriva period od prvih
turskih nadiranja, koja padaju u početak XVI stoljeća, i prostiru se
sve do prvih naseljavanja njemačkoga živilja, početkom XVIII stolje-
ća, konkretno, 1801. kada jedna oveća grupa Nijemaca ispod Schwarz-

velika dolazi u Srb (Delarevo) kao radna snaga na tadašnje vlastelin-
stvo Leopolda Martija. Mjesto tada još nema nikakove crkve niti ka-
bele, a doseljenici su svi bili vjernici katoličke vjere. Zato već
naredne godine osniva se prva župska zajednica, ali u početku samo
kao filijala župe Gajdobra. Zamogljem župniku povjeren je briga za
duhovnu skrb doseljenika. U prvo vrijeme vjernici se sastaju po ku-
ćama na nedjeljne i blagdanske Euharistijske i molitvene sastanke.
No, rastom broja sve su te bogomolje bivalje premale i nepodesne. Sve
je to više pojačavalo svijest u ljudima o potrebi izgradnje jedne
crkve, koja bi mogla primiti cijelu zajednicu vjernika. Tadašnji ze-
mjoposjednik Leopold Martij, poznat kao veoma okrutan čovjek, ogu-
šio se je željama i molbama svojih siromašnih radnika da bi im iz-
gradio crkvu. Zato se siromašni ali vjerni narod uz velike napore
kao na gradnju jedne crkve, koja bi odgovorila njihovim tadašnjim po-
trebama. Crkva je bila veoma siromašna i siromašna, kao i stanovni vjer-
nika. Zidovi su bili nabijeni od zemlje, krov je bio pokriven trskom,
tornjic pak izgrađen od drveta. Crkvene vlasti, vidjevši veliku že-
lju i iskrenu nastojanja delarevskih vjernika još iste godine, tj.
1802. podize dotadašnju filijalu Gajdobre na rang župe, te joj ime-
nuje i prvoga administratora, prvimenomoga župnika u osobi Franje
Suhanya. No, kako je ovaj do-
zato što se borio da se crkvi
egzistencija, a to je bila du-
sljedeće godine napustiti to
mjesto ostala bez uspjeha. Mar-
mljista za izdržavanje crkve
sa odusjevljenjem tako pod
di svoju crkvu i uljepša
krov se pokriva sa drve
No patron vlastelin još
rano prema crkvi i svo-
lpak odobrovoljio svoj puk
nasušje parka, gdje je

podize kim Majke
među župe i vlas
popravliti niti
Ivana Jackovica.
lin pridržavao pa
tj. da prezentira
svećenike koje je
nisi u mjestu, ni
niti sagraditi zu
je sam župnik iz
kupio jednu malu, siromašnu kućicu za župni stan. Godine 1808. prigo-
den blagoslova zvana, 345 duša primio je sakrament sv. Potvrde. Ova
je poborni svećenik koji je rođen u Mytri, ušinto sa svojim pukom za-
vjet i kao drugotne zastitnike mjestu izabrao sv. Anu i sv. Ivana Ne-
pomuka. Zavjet je veoma strog, i obavezuje ne samo u savjesti, nego
i prijet, kako crkvenim kaznama, tako i kaznama civilnih vlasti. Sa-
drzaj toga "zavjeta" je ovakav: u prvot tocol se puk obvezuje da na
blagdan sv. Anu i sv. Ivana Nepomuka neće raditi nikakve poslove,
drugo da će tog dana strogo postiti, treće da će svi toza dana pri-
sustvovati sv. Misti i večernji koja će se obdržavati i slušati i
Božju, te kao četvrt, da u selu na te dane neće biti nikakve vadne
zabave. Taj je zavjet potpisan ne samo od župnika Jackovica, nego i
od predstavnika mjesta, mjesnog suca i još petnaest uglednih ljudi.

—ao u sukob sa vlastelinom,
i njezinu sluzbeniku osigura
gnost vlastelina, morao je već
mjesto. No, njegova nastojanja
tjy je ipak dao jedan dio ze-
i njezinih sluzbenika. Narod
veoma teškim uvjetima, gra-
va, je. Nabavljaju zvana,
nim ploticama - bandom,
se uvijek drži rezervi-
jim nadničarima. Da bi
grad na teritoriju da-
negdje stajala i eta-
liki kameni križ i

Božje. Odnosi iz-
telinstva nisu se
za vrijeme župnika
Iako si je vlaste-
tronaatsko pravo,
crkvenoj vlasti
želio da budu žup-
je htio kupiti,
pni stan, tako da
svojih sredstava

Prema prilično oskudnim podacima arhiva, vidimo da vjerski život u župi raste. Skromna crkvića se uljepšava, kupuje se propovjedaonica i krstionica. 1813. godine nabavljaju se orgulje, a dvije godine kasnije iste se proširuju misli se i na razonodu zajednice. Zato se istih godina nabavljaju instrumenti za jedan cijeli orkestar, koji svečanim zgodama svira u crkvi. 1812 godine dolazi za župnika Antun Himmelberg, koji kroz dvadeset godina uspješno vodi župsku zajednicu. Unatoč raznolikim poteškoćama sa kojima se susreće osobno, ili koje proživljava župska zajednica. Sam početak njegova rada koincidira sa ubojstvom okrutnoga vlastelina Leopolda Mrffy. Njegovom je smrću cijeli tok događaja krenuo posve drugim smijerom. Vlastelinstvo prelazi u ruke novoga gospodara Josipa Polimbergera i njegova zeta Nikole Beszregya. Posve su novi odnosi uspostavljeni, kako između vlastelina i Crkve, tako i između vlastelina i naroda. Još za vrijeme dok je pitanje Marffy-jeva nasljedstva bilo pod sudom, mladi je župnik na intervenciju Ivana Matkovića, kraljevskog odvjetnika, koji je bio zakupac gospodarskog dobra, uspio da si izgradi pristojan župski stan sa četiri sobe za potrebu svećenika i ureda, a jednu sobu za kućno osoblje uz potrebne nuzprostorije. Građevina je bila do 1908 godine pokrivena trskom, a od tada crijepom. Najvećim podvigom i uspjehom mladoga svećenika smatra se gradnja crkve, koju je uz materijalnu podršku vlastelina Josipa Polimbergera i njegova nasljednika, i uz oduševljenje naroda uspio započeti i dovršiti. Stare je crkve nestalo takorekuc bez traga. Istina je da je bila i sagrađena od zemlje (naboj), pa i nije moglo ostati posebnih tragova. Jedini trag, koji je ostao od stare crkve je željezni križ, koji je bio na drvenom tornju kojega je obitelj Franje Grisa naslijedila od obitelji Simandy, i kao dragocjenu relikviju - uspomenu sačuvala. Ista je obitelj na molbu župnika dr. Ignaca Resch poklonila taj križ kojega su prigodom proslave stogodišnjeg jubileja uramili i postavili iznad glavnih ulaznih vrata u crkvu. To je draga uspomena, ne samo na minula vremena, nego i na veliku požrtvovnost i ljubav, koja se manifestirala kroz tolike žrtve. Primjeri su uvijek svojevrsni poziv na velikodušnost.

(U slijedećem broju: IZGRADNJA I ULJEPŠAVANJE
DANAŠNJE CRKVE)

=====
Izdaje: RIMOKATOLIČKI ŽUPSKI URED, Bač. Palanka, trg bratstva i jedinstva 30.

Uređuje: ŽUPSKI ZBOR SURADNIKA

Odgovorni urednik : LAZAR IVAN KRMPOTIĆ, Bač. Palanka, Trg bratstva i jedinstva 30.

Umnoženo vlastitim ciklostilom.

List se izdržava dobvoljnim prilozima vjernika.

=====